

ჩინეთის დიდი დღესასწაული

ბავშვებო, ათი წლის წინათ, 1949 წლის პირველ ოქტომბერს ჩინელმა ხალხმა გააძევა თავისი მხკვრელები და ჩინეთი სახალხო რესპუბლიკად გამოაცხადა. ამის შემდეგ პირველი ოქტომბერი დიდი სახალხო დღესასწაულია ჩინეთში.

ათი წლის განმავლობაში ჩინელმა ხალხმა უდიდესი წარმატება მოიპოვა: აშენდა ახალი ქალაქები და ქარ-

4738

სნები, დაიმორჩილეს ბობოქარი მდინარეები, განვითარდა სოფლის მეურნეობა.

მთელი ჩინეთი მშენებლობის ფერსულშია ჩაბმული.

ბედნიერად ცხოვრობენ ჩინელი ბავშვები, ისინი დადიან სკოლებში და საბავშვო ბაღებში.

საბჭოთა ხალხი გულითადად ულოცავს ჩინელ მეგობრებს ამ დიად დღესასწაულს!

ვისაც შრომა უყვარს

სახატები 2. პალანდინა

„შეუც ანუ, ახლა კი ვიმრომბე!“ — გაი-
ფიქრა გოგონამ.

იატაკი დაგვა, მაგრამ ფარდაგები
კართან ხომ ისევ დასაბურტევი ვიწო! ტანამ
ფარდაგებიც დაბურტეა და იატაკზე დაფინა.
„შეუც მოვათავე, ახლა კი შემოხლია
ვიმრომთ!“

მაგრამ აი, ბებომ წყალი მოიტანა, მძი-
მე ვედრო სკამზე შედგა და თქვა:

— ტანიუბა, ქათმები ღამის სუდ
შემომავრინდნენ. ერთი სკეკვი დაუქრე!

ტანამ დიდი ვაბი აიღო, შივ მო-
სარშული კარტოთილი ჩასილა; სუდ ქტო
მოაფარა, თბილი წელით შეახვა და ცორა-

ს. პარანაძე

ანი სკოლიდან დაბრუნდა და გვაგ-
თილები დააშხადა. „ახლა კი ვიმრომბე, —
გაიფიქრა მან, — აბა, როგორი თქტომრე-
ლი ვარ? მასწავლებლებმა დაგვაგალი, ქაღალ-
დის სელსაწყინდი გამოქტეით და დედის
სელსაქმის ჰარკუნან შეუქვროთ.“

ტანამ იხ-ის იყო თავისი რეკულები
ძიადაგა, რომ ბებომ უოსრა:

— თანაი გამოკავე კენაცვალე, შე
წელს მოეიტან. დედს სასლი არ დაგკილა-
გებია. დედა დილიდან სალექ მანქანაზე,
ბაბუა — საჯინბთბი, შე კი საცესვლები სელს
ვამრობ.

ტანამ ცოცხი აიღო, დასცვლა და
იატაკი სუუთად დაგვა.

ოღენი ზურის ქტრქიც ჩაფინა. შესხინბევი
საქტელი მოშხადდა.

შეუ ვაბი ვსობი გაიტანა, ქათმებს დაუ-
მახა და, კიდრე არ აქტევეს, არ მოსცილდა.
შინბურბევი გარკვა, რადგან სხეებს აქტევეს
არ აცლიდნენ. სოლო უქტეობებს და აბუქუ-
ლებს, საქტევი ცოტა რომ სუდებოდათ, თა-
ვისი სუდიანი აქტაბა.

შოლდეა ზამთრის დედე. ტანამ განმრე-
ვაც ვურ მოასწრო, რომ სუქვ დამბდდა,
სახლებში სინათლე ანთო. მან და ბაბუა
სამუშოდან დაბრუნდნენ. ბებომ საბოგარი
დაგვა, ტანამ კი მაგიდაზე ფინჯრევი და სა-
ძიქრე დააწყო, ზურიც კაბოილო. როცა ჩაის

სმა მოათავეს, ტურტელი დარეცსა და მაგი-
დაც ალადაგა.

— შე ცოტანს წაემთავებე, — თქვა შემ-
დედ დედამ, — ბაბუნს ზინბეს მოფოთავებე, შენ
კი, ტანიუბა, რამე წამბეიფთე. ვნხოთ ერთი,
როგორ კითხულობა.

ტანამ „დედა ანა“ აიღო და სძიადად
კითხვა დიწყო. ბაბუა საწოლზე წამოწვა,
მასაც უნდოდა მოესმინა, მაგრამ უტეურად
ჩანთილია. მაღიან დაღლილოთ სამუშაოზე!

— აბა, ვიფანხმობ და დავიბინთო, —
თქვა დედამ, — სუად ეველანი ადრე უნდა
აუღვეო.

— აი, კიდევ ერთბ დედე გაიბარ, —
გამოვანბუნა ბებო, დაამთქანა და ვანხმის
შხადებსა შეუდეა.

დილით ტანამ სკოლისავე უსადისოდ
გასწია. როგორც კი მასწავლებელი კლასში
შევიდა, მასთან მიბრინა და თავისი თქტომ-
ბრფელის ნიშნი გაუწოდა.

— რეტომ მამდე შენ ვარსკვლავს —
გაოცდა მასწავლებელი.

ქათმებს ვაზურებ, ფინჯნებს ვრეცხავ... ჰოდა, საშრომლად დროც აღარ მრჩება. სელსაწმენდი ვერ გამოვჭყერი, ჰარკუჭანაც ვერ შევკერი.

— მაშ შრომა რაღა გკონია? — გაიცინა მასწავლებელმა, — კომბაინის ან ტრაქტორის მართვა სომ არ გინდოდა მოვესწრო? ჩინებულად გაგიტარებია გუშინდელი დღე, ნამდვილ ოქტომბრულს სწორედ კერე შემეგნის. რაც გააკეთე, ის ოჯახს აუცილებლად სჭირდებოდა, ეს კი ეველასე მთავარია. სელსაწმენდის გამოჭრას და ჰარკუჭანას შეკერვას კიდევ მოასწრებ. ეველა თავის შესაფერ საქმეს აკეთებს. მოდი, მაგ წითელ ვარსკვლავს გულზე დაგიბნევ. ნამდვილად ღირსი ხარ ატარო!

თარგმანი ზ. ნალაჩიშვილმა

— იმიტომ რომ... ოქტომბრული მსოფლოდ ის არის, ვისაც შრომა უყვარს, — უნასუსა გოგონამ, — მე კი სულ არ ვშრომობ, ვერაფერს ვასწრებ.

— მოდი, გავარკვიოთ, — თქვა მასწავლებელმა, — აბა, ეველანი ადგილებზე დასხედით. ტანია, შენ კი ჩემთან დაჩნი. უნდა მოვიფიქროთ, როგორ ვუშველოთ ტანიას განაჯირს! ოქტომბრელები სომ მუდამ ერთმანეთს უნდა დაესმარონ.

ბავშვები მერსებზე დასდნენ. ტანია კი თანხალუნული იდგა და შედ არავის უყურებდა.

— აბა, მოგვიყვი, რას აკეთებ სოლმე სახლში, რომ ვერაფერი მოგისწრია?

— ბევრს არაფერს, — მიუგო ტანიამ, — მხოლოდ იატაკს ვკვი და ვწმენდავ.

მ. ურსნიანი

უთო-უთო

უთო-უთო, უთო ცხელი,
არ დაიწვა უნებ სელი.
კაბუჩი და
კამოხვი
ლაბაზად და სწრაფად,
ფელოვლას
მოუხდებს
კატამცილი კაბა.
დაჭმუხილი ტანსაცმელით
ხომ ვერ ივლის, აბა?!

აგა

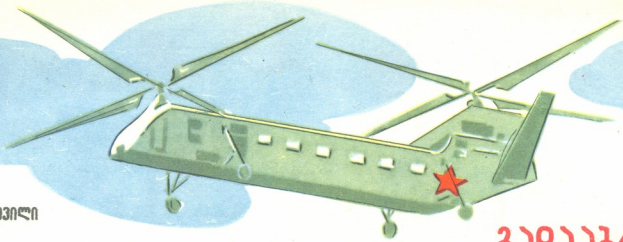
ახალ სკოლას აშენებენ
ჩვენს ქუჩაზე ამ წელს.
დგას ესოში ეზნასავით
წვრილეისერა ამწე.
ესიღებს აგურებს და
ერთ ადგილზე ბრუნავს,
ძველი წელი იმუშავა,
არ დატლიდა სულაც.

ნახატი მ. კონინიძისა

წისქვილი

ბორბალ-ბორბალ-ბორბალ
დოლბებში სორბალი,
გათაფდება სორბალი,
გახერდება ბორბალი.
გათქვილეული გამოვა
წისქვილიდან თანდილა,
უბ, რა თოფი მოსულა
ამ წისქვილში ამ დილას!

ზ. შარაზალიშვილი

შვეულმფრენი

თვითმფრინავი საოცარი,
თვითმფრინავი უფროთ,
ცაში ისე მისრიალებს,
გვეგონება უთო.

ფრთების ნაცვლად ციბრუტიგით
უბზრიალებს ხრახნი,
გსურს, შვეულად ჩამოუშვებ,
გსურს, ირიზად დახრი.

გსურს, ვით თოკზე ჩამომშული,
გაჩერდები ცაში,

როცა გინდა, სადაც გინდა,
დაფრინდები მაშინ.

როგორც ხილით გატენილი,
ისე უჩანს უბე,
მისრიალებს, თითქოს მართლა
აუთოებს ღრუბელს.

თვითმფრინავი საოცარი,
შვეულმფრენი უფროთ
ცაში ისე მისრიალებს,
გვეგონება უთო.

გადააბრადებს კალამს

სკოლიდან მიდის ნანი,
დედიკო სახლში ელის,
საწერ-კალამით ნანის
დაუთხუბნია ხელი.

მიზეზს იკითხავს დედა,
ნანი სიმართლეს მალავს,
და უმარჯვობას თვისას
გადააბრადებს კალამს.

არ დაუჯერებს დედა,
იგი ყველაფერს ხვდება,
იქნება მართლა ჩიტმა
შეატყობინა დედას?

6. კლასონია

მზიანეთის სვამარი

ვიარე და ვიარე,
ცხრა მთა გადავიარე,
ოქტომბრული გოგონა
სტუმრად მიველ მზიანეთს.

ნამენარებზე ნისლია,
კოსტა ბიდიკს მიეფეხები...
„ეს ქალაქი ვისია?“ —
ქღურტულებენ ჩიტები.

ვისია და ტოლების —
მარჯვე ამსანავების,
ზინურთა ნაგები,
კიდით კიდე ნაქები.

მზიანეთში მზე არის,
სულ აქ უოფან ვინატრე,
გაუმარჯოს მზიანეთს,
მზიანეთის ბინადრებს!

რა ლამაზი კარვეები,
რა ცქრილა ბავშვები!
დუღას ცაფუნარები,
ამ ქალაქში დაფრები.

გაეცინათ მეგობრებს,
ფიქრი გამიზიარეს:
— გაიზრდები, გოგონა,
შენც აავებ მზიანეთს.

ნახატი თ. საბასონაძე

ვინ ეივა პირველი

ი. კანუაძე

ხაბატი მ. სანუაძის

ამ რამდენიმე წლის წინათ ფერვილან-ში ვიყავი.

გაგვიგონიათ ფერვილანი? იქ გადაასახლა შამ-აბასმა ათი ათასობით ქართველი ოჯახი; მან კახეთი ისე მოაოხრა, რომ ქვაკუბზედაც აღარ დატოვა. ასი ათასი კაც მტერს შეაკვდა. ამდენივე კი აჰყარა და სპარსეთში გაჰფანტა... დღემდე მხოლოდ ფერვილანში ქართველებმა არ დაკარგეს მშობლიური ენა, ადათ-წესები და იქაც თავის სოფლებს ქართული სახელები შეარქვეს.

ჩემო პატარა მეგობრებო, თქვენ კარგად იცით, რომ პირველი მასის საერთაშორისო პროლეტარიატის დღეა: ანტონოვს ძალიან გამოვიყრდა, როცა ირანის შუა გულში, სოფელ ზემო

მარტყოფში შემომთავაზეს, ჩემს ზემოს დაესწარიოთ. ფერვილანელი ქართველები ისეთის პირველი მასის თურმე დიდი ეროვნული დღესასწაული ყოფილა.

პატარა ფერვილანელი ქართველები ამ დღესასწაულზე აწუბუნდნენ შეჯიბრს და ამ შეჯიბრს ჰქვია: „ვინ მივა პირველი საქართველოში“.

შეჯიბრში მონაწილეობს 165 ბავშვი, უთუოდ თორმეტი წლისა. ისინი თვითონ თლიან საჯირითო ჯოხის ცხენებს. ვეგონებიათ, მას ნამდვილი ცხენის თავი აბიაო. ხელში მათრახი უჭირავთ.

აი, მოჯირითენი მწკრივად დგენსენ. მაგრამ ორი ბიჭუნა მწკრივიდან გამოიყვანეს. ერთ მათგანს თურმე თორმეტი წელი არ შესრულებოდა, ხოლო მეორე

თორმეტი წელზე მეტისა იყო. ბავშვები იხვეწებოდნენ: დაგეტოვებო, მაგრამ წესი წესია, მათი მუღარა არვიან შეიწყინარა.

მოჯირითეებს დაახლოებით ხელსაგვესასი მეტრი უნდა გაგრძინათ დათქმულ ადგილამდე. იქ სამხუთხა ჯოხი იდგა, ზედ ვებერთელა ქართული ნახუკი იდო. ვინც ჯირითში გაიმარჯვებდა და პირველი მივიდოდა, ნახუკიც მისი იქნებოდა და ყველაზე მარჯვე ცხენსანდაც ჩაითვლებოდა ტოლებში. მაგრამ უფრო დიდი საჩუქარი ის რწმენა იყო, რომ გამარჯვებული დედასამშობლოში, საქართველოში უთუოდ ჩავაო. წარმოდგინეთ ახლა, რა თავგამეტებით შეეცდებოდა თვითფელი ბავშვი, რომ გამარ-

ჯვება მას დარჩენოდა. ამას მეტყველებდა სიხარულით გაბრწყინებული სახეები. იმ დაბნელებულ, ღარიბ-ღატაკ ბავშვებს სიხარული კი იშვიათად ეწყვეათ ხოლმე. თქვენ სკოლაში დაღიბართ, მშობლიურ ენაზე სწავლობთ, წინებს კითხულობთ, ხოლო ისინი ყოველივე ამას დანატრებულნი არიან.

დღესასწაულს ბავშვების აბლობლები და ნათესავებიც ესწრებოდნენ. გაისმა უფროსის შემახილი: „დაიწყოთ!“ ყველა ბავშვი ერთად მოწედა ადგილს და ერთნი გააქნეს ცხენჯობები. ისე ოსტატურად იყვნენ გადასხდარი თავიანთ „ბედაურებზე“, ნამდვილ მოჯირითეებს ჩამოაგდენენ.

ვინ გამარჯვებს, ვინ მივა პირველი

თოხიგარა

თოხიგარა ხამთაში
საით გინავარა!
რა შთების და რა ქვეყნის
შიღის სანახავად?

სად გყავს ფეხ და ფეხი?
იქ წამოიყვან თანაო,
ნეტავ, ჩიტო, ცხოველებ
მქონდეს შენისთანაო!

თხოვნიდან თარგნი ბ. შაგინაძე

გ ი ა რ ა კ ი ა

ბ. შაგინაძე

ნახატი ბ. შაგინაძისა

დღემ გიას ცხენი ახუჯა: თავინი,
ფაფრინი, მშობლოდ ტანი ჰქონდა ხისა.
ჰურ რა, გა ენა იწუნებდა? აჭუნებდა,
თან ჰცივინებდა, თან ტორებს სვემდა
მიწას:

— თქურ-თქურ, თქურ-თქურ.

ჟუჟრად გიას თვისი ვოსცხენა, არ
კლუოდა. რას არ უყვდიდნენ ცხენში,
რას არ სთავსობდნენ.

— გა, აბ ბუტომანქანა, გაშიცვალე!

— აბ თვითფრინავი!

— აბ სახლი!

„არ მინდათ“, „არ გავიცვლითო“, —
აბმოდა გა.

მაგრამ ერთ დღეს საბჭოთა ჯარისკაცი
ცხენდაცხენ შიადგა იმათ ჯოქურს და
სთხოვა: წვალი დახალციხეთო. მიართვა
დიდემ წვალი. გაამ კი ჟურა, ჟურა
ნამდიდ ცხენს და უყვ ვოსცხენა გაუწო-
და მათ: აბ, შენს ცხენში გამოცვალეო.

გუჯინა მათს და გა თავის ცხენ-
ჯოსიანად ნამდიდ ცხენზე შეთოსვა.

დათქმულ ადგილზე? ერთი შეხედვით
თითქოს და სუსტი, ტანშორილი ბიჭი
გაიჭრა წინ და პირველმა მან შეახო ხე-
ლი საშფხა ჯოხს.

მერე პაეშეები ისევ ერთ მწკრივად
დაიწყვენ, გამარჯვებული წინ მოუძლო-
დათ. სოფლის უხუცესმა ნახუკი გამარ-
ჯვებულის მშობლებს გადასცა, პატარა
მხედარს კი საქართველოში ჩასვლის
იშვდი და ტბილი ნახუკის მიღება მიუ-
ლოცა. არც ჯრიითის მონაწილე სხვა
ბაეშეებს დასწყვიტეს გული. მათაც დაუ-
რიგეს პატარა ნახუკები, რომელზედაც
გამოსახული იყო ჩიტის თავი და ჯვარი.

ფეროდნელ ქართველებს ციოხეთი,
საიდან მომდინარეობს ეს თამაში? მათ
გვიპასუხეს, ამ თამაშში გამოხატულია
ქართველი ხალხის სიამს ორმოცდაათი
წლის ოცნება, რომ მშობლიურ მიწა-
წყალს დაუბრუნდესო.

წამოვედით ფერდინდიდან და გზად
ერთი უდაბნო გავიარეთ. გაგვიკვირ-
და უდაბნოს გაელო! წარმოიდგინეთ ჩვე-
ნი სისარული, როდესაც ხრიოკ ქვიშზე
ბაბაბი და ჯაენარი გამოიწდა. უდაბ-
ნო დასრულდა. შორს, მორიზონტზე
შავი წერტილი დაიჩინეთ. იგი თანდათან
იზრდებოდა და ბოლოს ჩვენს წინ ძველი
ციხე-სიმაგრის გალავანი აღიმართა, რომ-
ელსაც ერთადერთი ვიწრო კარი ჰქონ-
და. მანქანები ჩრდილში გავაჩერეთ და
გალავანისკენ წავედით, რომ გავეგვო,
რას ღალადებდნენ ამ ციხე-სიმაგრის კედ-
ლები. მისი გზო საესე იყო მუხლამდე
ბაღახითა და შამიანი ქვეწარმელებით.
ბაღახს ბენზინი გადავსებით, ცეცხლი
წაუკვით. ხანძარი რომ ჩანდოდა, ციხე-
ში შევდიოთ.

კვლავ რაღაც წარწერა შევაჩ-
ნით. ტელეგრაფიტების საშუალებით

ამოვიკითხეთ იგი და იმ შეჯიბრის საი-
ღუმლოვაც ამოვხსენით.

1654 წლის თხუთმეტ აპრილს ას სა-
მოცდა ხუთ ფერდინელ ქართველს გა-
ნუხრახავს საქართველოში გამოპარვა.
მათ შორის ერთი პატარა, 12 წლის ბი-
ჭიკი ყოფილა. შვილობიანად მოაღწიეს
ამ ციხე-სიმაგრეს, მაგრამ შიგ მტრის
ჯარი დახედათ. საშვიდრო-სასიოცსლო
ბრძოლა სამ დღეს გაგრძელდა.

დიდი იყო სურვილი სამშობლოში
დაბრუნებისა, მაგრამ ძლიერი იყო მტე-
რი და უთანასწორო ბრძოლაში დაეც-
ნენ ქართველი რაინდები. მათი სურვი-
ლი და ოცნება კინ მივა პირველი სა-
ქართველოში- ახლა მათ შთამომავლებს
უკვდავუკვით და ეროვნულ დღესასწა-
ულად უქცევიათ. კვდელზე დარჩენილი
უცასსრელი სიტყვებიც ამაზე ღალადე-
ბენ.

მ
რ
ი

მ
ე
ს

სულხან-საბა ორბელიანი

• 8 3 - ა რ ა კ •

იყო ორი ძმა. უფროსს ცოლ-შვილი ჰყავდა, უმცროსი კი უცოლო იყო. ძმები გაიყარნენ და, რაც კი ჰქონდათ, ეველათვერი შუაზე გაიყვეს. გაუოფის შემდეგ ერთი ძმის ჰურის ორმო კაღოს აქეთ იყო და მეორისა—იქით. უფროსი ამოიღებდა თავის ორმოდან ჰურს, უმცროსი ძმის ორმოში ჩაურღდა და იტყუდა:

— მე ცოლ-შვილი შეავს, მომგებელნი შევანან;
ჩემს მძას არავინა ჰეავს, ეს მისი იუოს, მან ჯამოსო.
უმცროსი მძაც ამოიღებდა თავის ორმოდან ჰურს
და უფროსი მძის ორმოში ჩაურიდა:

— მე მარტოხელა ვარ და ჩემი სარჩო, სადაც
ვიქნები, ადვილი საშოვნელია. ჩემი მძა კი წვრილ-
შვილის ჰატრონიას, მან უფრო მეტი სჭირდება და მი-
სი იუოსო.

ნახატი პლ. ბანძალაშვილი

ვინ გმეწვია ახლანან, აბა, მისვლით, ვინც არის!
— ჭანჭიკვლა განლაგართ, ჰატარებო, მიცანით?! —

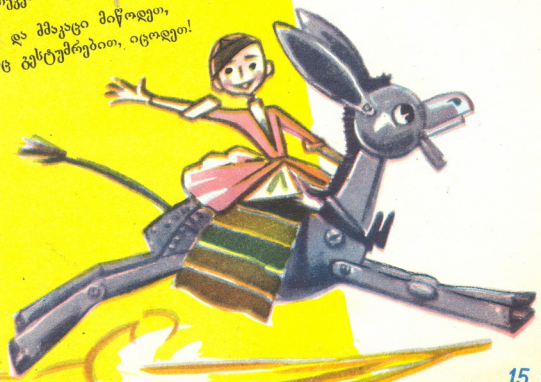
დაუჭირეთ ჭანჭიკა თავის კოსტა ღურჯაბით,
სან აქ დასტის, სან იქა, ძლივს დაგზატეთ სურათი.

— უდაზე სომ არ დაურწები, შემეიყვანე, მიავე, მინ!
მეც მომწერენ ბუშეები „დილის“ რუდაქციაში.

მეც დამითმეთ შურნალი, მიგ ვირბენ და ვიმღერებ,
ჩემს ამბებსაც გუამბობ თქვენს ჰატარა მკითხველებს.

რადგან აღარ მომეშვით და მძაკაცი მიწოდეთ,
სმირად ახალ ნომერშიც გესტუმრებით, იცოდეთ!

ნახატი ჯ. ლოლაშვილი

გაბურძენილი, უცნაური...
ცხვირზე, პირზე მეცხო მური...
შარვალ-ხადათ დაგლეჯილი
ვჩანდი, როგორც შავი ჩრდილი.
და სარკიდან მისმა ლეშებამ
ისე ძლიერ დამაეკება,
რომ დაალა უცებ პირი...
— ეს ის არის, თუ მე ვტირი?
ვთქვი, რომ სარკეს სცხია მური,
ან შიგ ჩასვეს მაიმუნი.

სეზყუარა სარკე

ბ. გორიანი

ამ ბოლო დროს, როგორც ვარკვევ-
მოდელ გაუუქდა ჩვენი სარკე-
ვანა ბინდმა ვადუარა?
სარკე ვაზდა მატყუარა!
აი, დღესაც, მაგალითად,
სარკემ როგორ ითაღლითა:
ჩავხედე და... დედას ვფიცავ,
ჩემი თავი ველარ ვიცან,—

წამს ავიღე ხელში ტიღო,
იქნებ მური მოვაცილო.
მე აქედან, მან იქიდან,
დიდხანს ვუსვით ჩვარი წმინდა.
ტუტყეს და ტადანს ჩამოვიცილი,
ტანსაცმელსაც გამოვიცილი
და რას იტყვის მაშინ დედა,
სარკეში რომ ჩავიხედავ?
დავამტკიცებ, მე კი არა,
თვით სარკეა მატყუარა!

სომხურიდან თარგმნა დ. გაჩეჩილაძემ
ნახატები ბ. თოთიაშვილმა

ეორიბე

6. ნაიღუნოვა

ჰე, მორიგედ ამირჩიეს,
ემორიგეობ დღეს პირველად, —
ჯერ თანჯრები გამოვალე
და დავგავე კლასი ხელად;

მერე ცარცი მოვიტანე,
გადავწმინდე სუფთად დაფა,
ფეხაკრეფით დაველიოდი,
ვაკეთებდი საქმეს სწრაფად.
მთელ დღეს მარჯვედ ვიმუშავე,
განა მკლავი დამელადა,
აღმზრდემა კი ასე მითხრა:
— ყოჩაღ, ქაღო, ბარაქაღა! —

ორი ნატვრა

თანჯრებს, მერხებს და იატაკს
სისუფთავე რარიგ შევინის!
ვისახეღ თავი, ოღონდ
დავისვარე მეღნით ხელი.

თარგმანი **ლ. შაბარლია**
ნახატები **მ. როინიშვილია**

მ. შვიძე

ზის იატაკზე ცირა,
ზის და ტიტინებს დაღად.
გაბაღუშღია წიღინი
და აკვირღება ნახატს.

ფისოღ იქვე ხტის ანღოს,
თითქოს აწუხებს რაღაც...
ჯერ პაწიღა ცირა,
ვერ არღევს ყვეღა ნახატს.

წარწერებსღა და ჩიტებსღა
ათვღღიერებსღა დიღხანს
და გუღი სწყეღბღა ცირას,
რომ ჯერ არ იღის კითხეღბღა.

ფისოსღაც სწყეღბღა გუღი,
ნახატში თაღვსღა ხეღღავს:
— ო, შე ვეშმაკო თაღვღო,
კოღხაღი იყო ნეღბავ!

ათხაზუღრიღდან თარგმნა **ბ. გაღუამ**

ზინის დღე

მხიარული ნახატები

ჩინელი მხატვრის

ლი ჟინისა

დათვი და ზღარბი

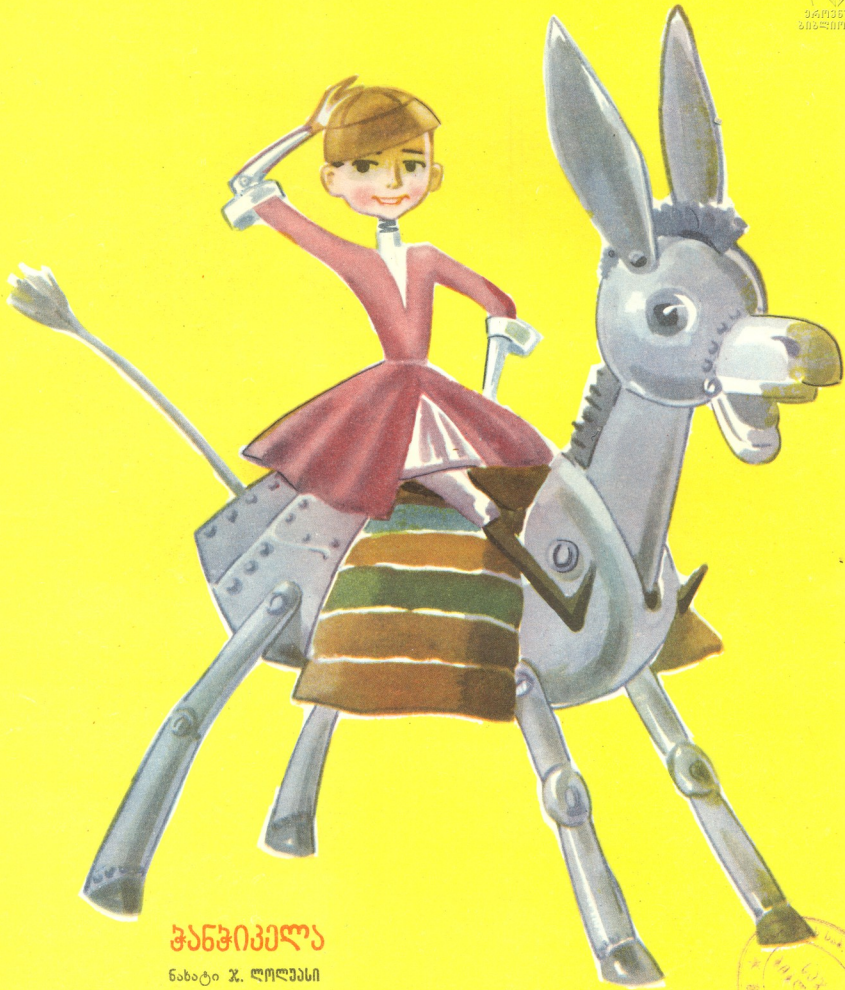
დ. ნაშვილიძე

ხილის მოყვარული პატარა დათუნი ტყეში დაბაჯბაჯებდა. უცებ წაბლის ხის ძირას რალაც მრგვალი, ეკლიანი ბურთი დაინახა. მას არასოდეს ენახა ზღარბი. იფიქრა, ეს ხიდან ჩამოვარდნილი დიდი წაბლია და ნამდვილად ძალიან გემრიელი იქნებაო.

გაიქცა ბუნაგისაკენ და თავის პატარა დაძმას დაუძახა. ზღარბმა ამასობაში თავს უშველა. დათუნამ გაქცეული ზღარბი რომ დაინახა, გაოცებით წამოიძახა:

— პირველად ვხედავ, წაბლს ფეხები გამოშობოდე და გარბოდეო!

ნახატი შ. მხადაძისა

ჭანჭიკეპლა

ნახატი ჯ. ლოლაისი

ყდაზე—ჩინელი მხატვრების **სიან ნია სინის** და **მან ძა-პის** ნახატი

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, შაყვალა მრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ნ. უნაგვიშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი) გამომცემის ოცდამეთორმეტე წელი ფასი 2 მან.

ტექ. რედაქტორი ი. არდიშვილი რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ

საბლიტბაგი, რედაქციის მისამართი: თბილისი, პლენხევის პარკი, 91, ტელ. 3-37-38. ვაზიშ. შუგ. № 531, სტამბის შუგ. № 2382
ტირაჟი 14400 ხელმოწერილია დასაბეჭდად 29/VIII 1959 წ. ურნალი დაბეჭდილია ლიო-ოქტბურ ჰეილდის ფაბრიკაში
Д И Л А — ежемесячный детский журнал ЦК АКМС Грузии и Республиканского совета организации юных пионеров им. В. И. Ленина
№ 10, октябрь 1959 г. Тбилиси, Проин. Пасханова 91.

ბავშვებო, წაგიკითხავთ, ან გა-
გიგონიათ ზღაპარი „ორი ქოსა-
ტყუილა“. ალბათ იცით ამ ცრუ-
პენტელების თავგადასხვალი და
სურათზეც იცნობთ და თუას და
პეტრიკელას.

ნახატი პ. კეპაბუძისა

